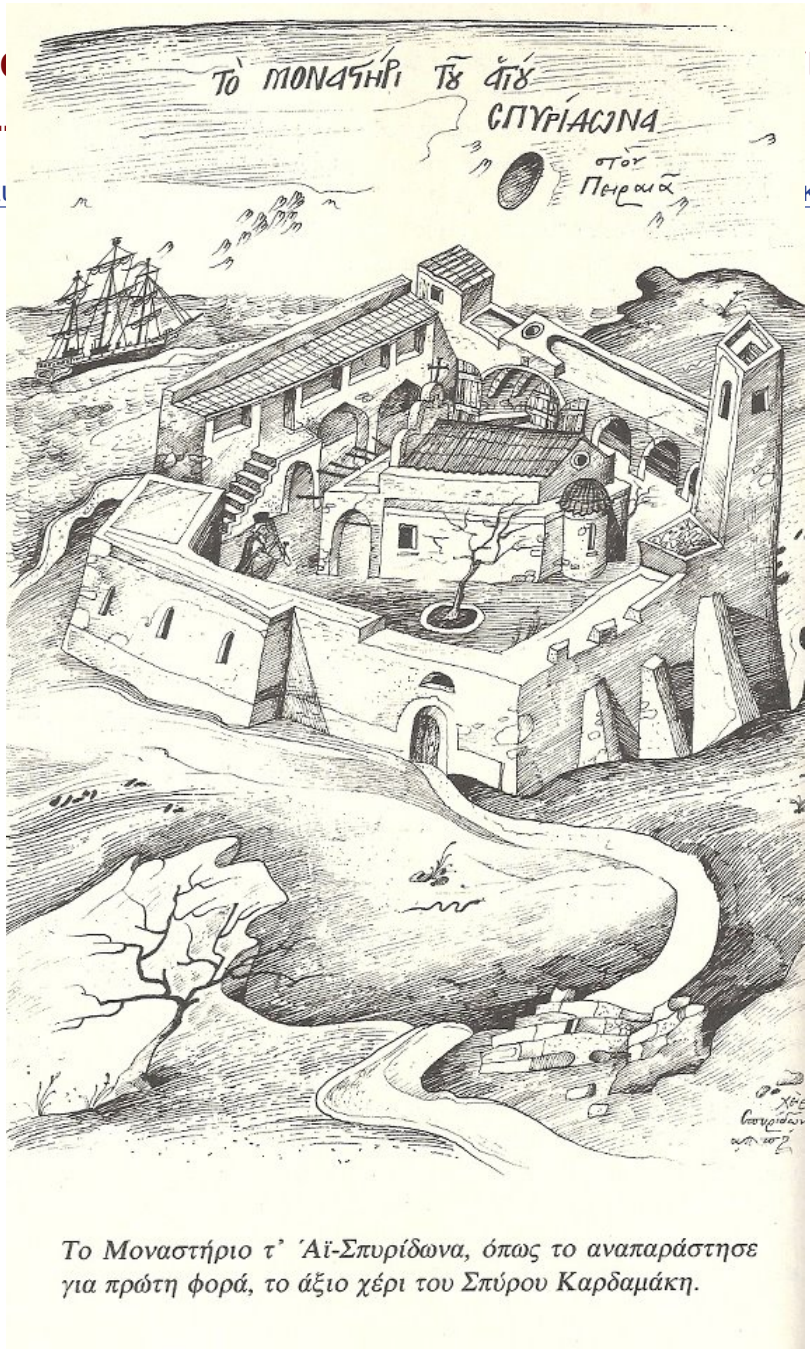
12 Δεκεμβρίου 2012

Τ ίου Σπυρίδωνα σ

Επ κά-Τουρισμός

Το 1735 ιδρύθηκε το

Μοναστήρι του Αγίου Σπυρίδωνα, εκεί ακριβώς που είναι η σημερινή ομώνυμη εκκλησία, πάνω σχεδόν στα ερείπια του αρχαίου ναού της Αφροδίτης.
Το μοναστήρι αυτό ήταν οχυρωμένο με γερούς τοίχους, απόρθητες επάλξεις και αρκετές πολεμίστρες.

Η είσοδός του ήταν θολωτή, με διπλές και γερές πόρτες, το δε διάκενο που

μεσολαβούσε ανάμεσα στις δύο, ήταν αδιάβατο για τους ξένους, γιατί στο κέντρο του θόλου υπήρχε μια τρύπα απ όπου οι καλόγεροι του Μοναστηρίου, ζεματούσαν με βραστό λάδι και καυτό μολύβι, αυτούς που θα προσπαθούσαν να μπουν με τη βία στη Μονή.
Ολη η πειραϊκή χερσόνησος αποτελούσε κτήμα της ή αλλιώς βακούφι της.

Επίσης είχε αρκετά μετόχια, εκ των οποίων το γνωστότερο βρισκόταν στην περιοχή του Καραβά, του οποίου ο μετοχιάρης συμμετείχε στις συνελεύσεις των κατοίκων της για την εκλογή της Δημογεροντίας ή για οποιοδήποτε άλλο πρόβλημα ή ανάγκη προέκυπτε.
Η μονή ενίσχυε συνεχώς το κύρος της μέχρι που το 1767 έγινε «σταυροπηγιακή.
Κατά την διάρκεια της Εθνεγερσίας του 1821, ο Πειραιάς έγινε θέατρο πολεμικών συγκρούσεων κατά το κρίσιμο έτος του 1827, όπου μετά την κατάληψη του λόφου της Καστέλας από τους Έλληνες με επικεφαλής τον Σκωτσέζο φιλέλληνα συνταγματάρχη Gordon, οι Τούρκοι οχυρώθηκαν στη μονή του Αγίου Σπυρίδωνα .
Κατά το δίμηνο Μαρτίου – Απριλίου του 1827, οι ελληνικές στρατιωτικές δυνάμεις πολιόρκησαν τη μονή και μετά από ανηλεή βομβαρδισμό αναγκάζουν τους πολιορκημένους Τουρκαλβανούς να παραδοθούν.
Ηταν τόσο γερό το μοναστήρι ώστε άντεξε καταπληκτικά το 1827, στο βομβαρδισμό που έκανε επί δύο ημέρες κατά την Επανάσταση ο ναύαρχος Αστιγξ με τα πολεμικά «Καρτερία» και «Ελλάς».

Από το μοναστήρι του Αγίου Σπυρίδωνα πέρασαν μεταξύ άλλων τρεις ηγούμενοι, ένας με το όνομα Διονύσιος, άλλος ο Νικηφόρος Γαβριήλ, και τρίτος ο Συμεών Μαρμαροτούρης.
Ο Μαρμαροτούρης συνεργάστηκε με διάφορους δημογέροντες, τον Νικ. Τυρναβίτη, Λογοθέτη και άλλους, για ζητήματα σχετικά με την Επανάσταση. (περισσότερα…)